Monas hemlighet

En berättelse av klass 5a
Knutbyskolan
2011-2012

Monas hemlighet

En berättelse av klass 5a

Knutbyskolan, Rinkeby

2011-2012

Kapitel 1

Mona sprang för livet. Hon var skräckslagen och skrek på hjälp. Lågorna var heta och blev bara större och större. Borgen brann och hon var orolig för sin familj. Hon visste inte om familjen var död eller ej. Tårarna föll ner för hennes kinder och hon visste inte vart hon skulle ta vägen.

Hennes våta kinder torkades snabbt av hettan. Monas lungor var fulla av rök, och hon hade svårt att se vart hon skulle. Mitt i allt rök såg hon ett öppet fönster. Hon sprang dit och hoppade ut. Med ett plask sjönk hon ner i det kalla vattnet i vallgraven. Hon lyckades få tag på en gren som flöt i vattnet. Mona började plaska med fötterna och släppte taget om grenen när hon kände vallgravens kant mot sitt huvud. Hon drog sig upp på land och kröp sakta mot en hög av löv som låg intill vallgraven. Hon kröp in i högen och gömde sig.

Plötsligt hörde hon hur några hästar kom ridande från den brinnande borgen. Deras hovar dundrade fram över vindbryggan. En mörk och bestämd röst ropade: ”Är riddare Sverker och hans familj döda?”

”Ja, riddare Artex! Alla utom den yngsta dottern. Vi kunde inte hitta henne”, svarade en annan röst.

”Strunta i henne hon ligger säkert under någon säng. Låt henne brinna upp! Äntligen har jag fått min hämnd för att riddare Sverker besegrade och skämde ut mig inför kungen och hela hovet i torneringen. Nu rider vi hem!”

Riddarna stormade iväg i full galopp söder ut. Mona väntade tills hon inte kunde höra hästarna längre. Då ställde hon sig upp och sprang gråtande iväg åt motsatt håll. Hon sprang ända tills hon föll ihop av trötthet och somnade vid vägkanten.

Kapitel 2

Mona vaknade nästa morgon av att en gammal gumma skakade henne försiktigt.

”Vad har du råkat ut för lilla vän? Du är alldeles svart av aska och dina kläder luktar rök.”

Mona tittade på sina kläder och händer. Hon såg förskräcklig ut. Kläderna var trasiga och smutsiga. Hennes hår var fullt av lera och kvistar, och hennes händer var såriga av brännsår.

”Elaka riddare kom under natten och dödade min familj och brände ner vårt hem. Jag var den enda som lyckades fly. Snälla hjälp mig.”

Mona började gråta högt när hon tänkte på gårdagen.

”Oroa dig inte lilla vän. Jag kommer att ta väl hand om dig. Följ med mig så går vi till mitt hem i staden som ligger där borta, så ska du få något att äta och dricka.”

Mona reste sig upp och följde med den snälla kvinnan.

Kapitel 3

Efter att de hade gått en bra stund och Monas fötter började värka så rundade de en kulle. Då såg hon en stad en bit bort. En stor stenmur gick runt hela staden.

Det enda som syntes bakom muren var alla husens halmtak och ett högt kyrktorn.

När de kom fram till staden blev de stoppade vid den stora järnporten som var öppen. En vakt klädd i ringbrynja och med ett spjut i ena handen och en sköld i den andra ställde sig i deras väg.

”Uppge namn och ärende!”

Den gamla gumman svarade kvickt:

”Greta Stinadotter och min systerdotter. Vi bor i staden.”

”Passera då!” sa vakten med bestämd röst.

Gumman föste Mona framför sig genom porten och genom stadens trånga gränder. Efter att ha gått en stund på de jordiga gatorna var Monas näsa full av stadens alla olika lukter. Det luktade starkt av djur, sopor, rök och människors svett.

”Se upp!” var det någon som skrek uppifrån ett fönster längre fram på gatan.

När Mona tittade upp så såg hon med förfäran hur en kvinna hällde ut en hink med kiss rätt ut på gatan .

Kapitel 4

Gretas hem var ett litet trähus som var lågt i tak och bara bestod av ett rum.

Mona fick en känsla av att vara instängd.

"Nu ska vi se till så du blir ren och fin så att de betalar bättre ."

"Vad! Vad menar du?" undrade Mona lite oroligt.

"Ja inte trodde du väl att jag tog hit dig för att hjälpa dig? Jag ska sälja dig på slavmarknaden imorgon!" sa Greta med en hånfull röst.

Mona grät tyst och skakade av rädsla när kvinnan klippte hennes hår kort, badade henne i en träbalja med uppvärmt vatten och tog på henne ett par ullbyxor och en skjorta.

Mona låg vaken hela natten på en hög med halm i ett hörn på golvet. Hon frös och var orolig för vad som skulle hända nästa dag. Hon slöt sin hand runt en liten guld-medaljong som hon bar hängande i en läderrem runt halsen. Medaljongen gick att öppna och innehöll en liten målad bild av hennes mamma. Mona viskade sin mammas namn tyst innan hon somnade med en klump i magen av oro.

Kapitel 5

Mona studsade upp och ner på den hårda träsitsen i kärran, medan den rullade på den smala och guppiga grusvägen. Hon var fortfarande skakad av hur Greta hade gett henne till en elak man som knuffat fram henne på en liten scen på torget och sålt henne till den person som nu körde kärran.

Mannen var en adelsman som åkt till staden för att köpa en pojke som kunde hjälpa till med arbetet hemma. Greta hade sagt att Mona var en pojke, som hette Johan och var föräldralös. Så nu trodde mannen att hon var en pojke, och hon var för rädd för att avslöja sanningen.

”Johan, mitt namn är Carl Ragnarsson. Jag och min familj bor i en borg ett par timmar härifrån. Du är köpt som träl. Det betyder att du ska arbeta hos oss. Om du lyder och arbetar hårt så kan du kanske bli frigiven en vacker dag. Om du inte lyder så kommer du att bli bestraffad. Får du för dig att fly så kommer du straffas med döden. Har du förstått, pojk?”

”Ja herrn”, suckade Mona tyst, medan vagnen fortsatte att rulla fram.

Kapitel 6

Sex år hade gått sedan Mona kom till Ragnarsättens borg.

Trots att hon behandlades väl av familjen så fick hon och alla de andra trälarna arbeta hårt. Det var en stor borg med många människor. Där fanns bland annat adelsfamiljen och deras släktingar, riddare och soldater, pigor och trälar. Alla skulle de ha mat och få sina kläder tvättade.

Mona, eller Johan som alla trodde hon hette, fick ofta hjälpa till med de enklare arbetsuppgifterna, som att mjölka korna, sopa, hämta vatten från borgens brunn och skala rovor i det stora köket.

Hon hade fått flera vänner bland de andra trälpojkarna. De brukade brottas och fäktas med pinnar. De brukade även springa och simma i en flod som låg i närheten. Men hon tog aldrig av sig kläderna för att inte avslöja sin hemlighet.

De flesta slavarna var vänliga och snälla och Mona trivdes rätt bra fast hon saknade sin familj väldigt mycket. Speciellt en person tyckte Mona om. Det var kokerskan Berta.

Berta fanns alltid där för Mona om hon behövde hjälp eller tröst. Hon hade nästan blivit som en mamma för Mona. Berta var den enda personen som hon hade avslöjat sin hemlighet för.

Kapitel 7

Tidigt en morgon vaknade Mona av ett förfärligt oväsen. Tjänare och trälar sprang kors och tvärs i borgen för att hinna uträtta sina ärenden. En mäktig riddare och hans soldater skulle komma på besök till borgen för att skriva under ett avtal.

Mona sprang ner till köket för att hjälpa Berta med all mat som behövde förberedas. Hon blev satt till att skala en stor hög med morötter och rovor som skulle användas till en fiskgryta.

”Berta, vem är det som ska komma?” frågade Mona.

”Jag kan väl inte skilja på alla grevar, baroner eller stalldrängar som rider in och ut ur den här borgen. Riddar Artex heter han tror jag”, sa Berta medan hon rörde runt i en tung järngryta med en stor träslev.

Mona kände en klump i magen
och hon såg sin dödade familj för sitt inre när hon hörde namnet. Hon stelnade till och släppte moroten som hon höll på att skala .
”Berta jag kommer snart ”, sa hon stammande .

Hon sprang ut ur köket och rusade i väg till trälarnas sovsal. Där låste hon dörren och kurade ihop sig i sängen . Tankarna snurrade runt i huvudet när hon borrade in ansiktet i kudden.
Hon kunde inte få bort bilden av hur hennes mamma brändes till döds.

Kudden blev våt av alla tårar. Mona darrade av rädsla när hon tänkte att Artex kanske kom dit för att han hade hittat henne. Fast då hade han antagligen inte kommit på en fest och för att skriva på ett avtal.

Mona lugnade ner sig efter ett tag. Ju mer rädslan släppte desto mer tog ilskan över. Hon kände hur alla muskler i kroppen spändes och hur hon bet ihop käkarna av vrede.

Det enda hon kunde tänka på nu var att hämnas. Hon bestämde sig för att döda Artex . Hon låg kvar en lång stund i sängen och funderade på hur hon skulle göra. Det fanns en kvinna bland trälarna som brukade botade sjuka. Hon samlade in örter från skogen och tillverkade olika slags starka mediciner och gifter.

Kapitel 8

Mona väntade utanför medicinkvinnans rum tills hon såg henne gå ut. Då passade hon på och smög sig in i rummet.

Det var dunkelt och luktade instängt. Det fanns massor av glasflaskor och krukor som var fulla med pulver i olika färger. Golvet var täckt med damm och det fanns flera torkade smådjur på hyllorna.

Mitt i rummet fanns ett stort bord, på bordet låg det fler pergamentrullar och en stor mortel.

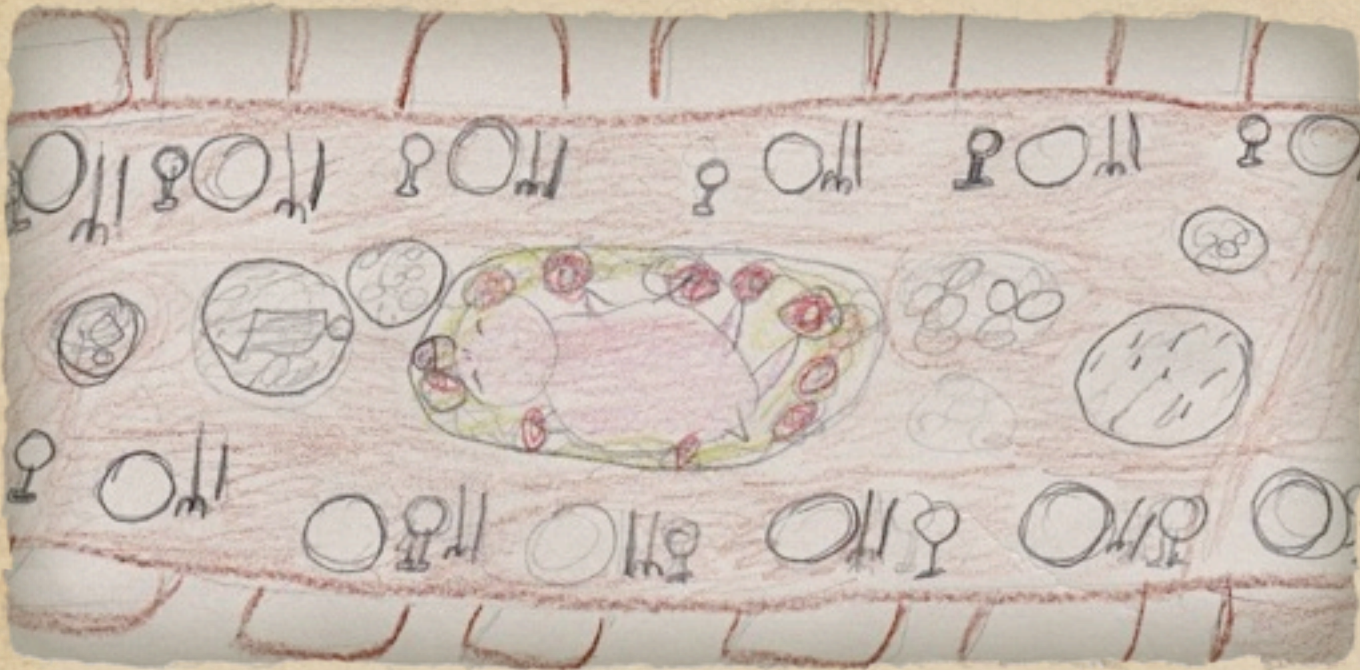
Mona var en av de få trälarna som kunde läsa. Hon hade fått lära sig det när hon var väldigt liten. Nu läste hon etiketterna på flaskorna. På en stod det: "Torkade plommon. Bra mot förstoppning". På en annan stod det: "Torkade grodlår, kamomill, persilja. Bra mot huvudvärk."

Mona var tvungen att gå igenom flera flaskor tills hon hittade en där det stod: ”Torkad flugsvamp blandad med huggormsgift. Bra till att avliva sjuka djur. Mycket farligt!.”

Hon öppnade flaskan och hällde lite av pulvret i en läderpåse som hon hade med sig.

Försiktigt smög hon ut ur rummet.

Kapitel 9

Borgens festsal var full med människor. Vid det stora bordet som kallades högsätet satt de viktigaste personerna.

Där satt bland annat Carl Ragnarsson med sin fru Matilda och hedersgästen riddar Artex med några av hans förnämsta riddare. De övriga gästerna satt vid ett stort långbord .

Trälar och tjänare sprang in och ut ur salen för att bära in mat och fylla på bägarna med dryck. Salen var upplyst av facklor som satt längs väggarna och en stor eldstad vid ena långväggen.

Gycklare dansade och hjulade runt i den stora salen för att roa de många gästerna.

Mona hade fullt upp med att servera. Hon gick runt borden med en stor karaff fylld med vin i var hand och fyllde på gästernas bägare. Hon hade svårt att slita blicken från riddar Artex. Hennes händer skakade av nervositet. Hatet och avskyn hade bubblat i hennes bröstkorg när hon först såg Artex. Men nu började hon bli rädd och orolig också.

Tänk om hon skulle bli upptäckt? Om någon kom på henne skulle hon omedelbart skickas till en bödel för att halshuggas. Trots det tänkte hon genomföra sin plan.

När det var lite vin kvar i karaffen så gick hon för att servera dem som satt vid högsätet. Försiktigt och med darrande händer smög hon fram den lilla läderpåsen med det giftiga pulvret och hällde ner det i ena karaffen. Hon tvekade en stund när hennes samvete försökte hindra henne från att döda en annan människa.

”Gör det inte! Det är fel”! skrek en röst i hennes inre. Hon struntade i rösten och med bultande hjärta ställde hon sig bakom Artex.

Men det var som om någonting stoppade henne. Mona frös fast.

”Sluta stå där och glo din dåraktiga pojke! Häll upp!” gormade Artex.

Precis när karaffen nuddade bägaren så tog en hand ett hårt tag om hennes handled. Personen som stoppade henne var självaste fru Matilda. Matildas ögon blixtrade av ilska när hon tittade på Mona.

Med lugn och mjuk röst sa hon:

”Men lille Johan inte ska du väl servera det här gamla vinet till vår hedersgäst. Det ser ju alldeles förfärligt gammalt ut. Kom så ska jag visa dig var tunnorna med det bästa vinet finns.”

Med handen fortfarande om hennes handled drog Matilda ut henne från festsalen. Mona insåg att Matilda hade sett hur hon hällt i något i karaffen och förstått att det var gift.

”Nu är jag död”, tänkte Mona i panik och med ögonen fulla av tårar och gråten i halsen.

Kapitel 10

Monas ben skakade av rädsla och hon kunde knappt sitta stilla på pallen. Hon bet på naglarna och grät tyst. Matilda hade dragit in henne i ett rum och satt nu framför henne och röt av ilska.

”Jag såg hur du hällde gift i karaffen! Vad håller du på med? Förstår du inte att vi alla skulle ha blivit dräpta om Artex hade upptäckt vad du höll på med? Förklara nu annars låter jag vakterna låsa in dig i fängelsehålorna tills du svälter ihjäl!”

Mona började med snyftande röst att berätta. Hon berättade om sin familj, om hur Artex dödat dem och bränt ner deras hem, om hur hon flytt, om hur hon sålts som träl och låtsas vara pojke.

”Du ljuger träl! Riddar Sverkers fru Katarina var min äldsta vän och jag blev alldeles förkrossad när jag hörde att hon och hela hennes familj hade dött i en brand som var en tragisk olycka”, sa Matilda.

”Om det jag sagt är lögn hur kan jag då ha det här?” frågade Mona och drog fram medaljongen som hängde runt hennes hals.

Matilda stirrade tyst en lång stund på den lilla bilden av Monas mamma som fanns i medaljongen. Sakta lyfte hon blicken och tittade på Mona med tårar i ögonen.

”Kära lilla flicka det är sant! Du är Katarinas dotter . Vad mycket hemskt du har gått igenom. Jag hade ingen aning. Vi trodde att branden var en olycka. Hur kunde jag vara så blind? Nu sitter mördaren här ikväll och utnyttjar vår gästfrihet.”

Matilda gick fram till Mona och slöt henne i sin famn och kramade henne kärleksfullt.

För Mona var det som att hennes mor kommit tillbaka och höll om henne.

Bägge grät tyst en lång stund i varandras armar.

”Från och med nu ska du bli min dotter och du behöver inte längre vara ensam. Artex ska få sitt straff. Att förgifta honom vore fel. Hans soldater hade förstått vad som hänt och skulle omedelbart dräpt oss alla. Artex är kungens vän, så vi kommer inte få någon hjälp därifrån med att straffa honom. Enda sättet att få rättvisa är om en riddare utmanar honom.”

”Då vill jag bli riddare”, sa Mona.

”Flickor får inte bli riddare, kära Mona.”

”Men alla tror ju att jag är en pojke, så jag kan fortsätta vara det om jag får bli riddare.”

Matilda tvekade först för hon hade aldrig hört talas om en kvinnlig riddare och trodde inte att en flicka skulle orka eller klara av den hårda träningen som krävdes. Men Mona lyckades övertala henne till slut att få påbörja riddarträningen med en av borgens riddare.

Mona somnade med ett leende i sin stora nya säng den kvällen.

Kapitel 11

”Tänk på hur du står när du parerar, Johan!” skrek gamle Gastar.

Gastar var de unga riddarlärlingarnas tränare. Han var en gammal riddare som hade varit med i många krig och som deltagit i fler torneringar än någon annan i borgen.

Gastar hade nu varit Monas tränare i sju år. Han var hård och sträng, men rättvis. Han hade tränat henne i att rida en stridshingst i full rustning och att använda lans, samt att bruka sköld och svärd.

Hon hade nu fyllt nitton år och vuxit en hel del. Hennes kropp hade blivit smidig och stark av alla timmar och dagar av hård träning. Fortfarande trodde alla att hon var pojken Johan. En rätt kort och smal ung man med ljus röst. Den enda som visste sanningen var Gustav. Gustav var Gastars 19-åriga son som också tränade till riddare i borgen. Gustav och Mona hade blivit goda vänner och de brukade träna tillsammans. Mona hade nästan omedelbart litat på Gustav och berättat sin hemlighet. Han hade aldrig svikit hennes förtroende.

Mona rättade till hur hon stod innan Gustavs nästa hugg med träningssvärdet träffade hennes sköld. Det var ett kraftigt slag som fick hela armen att värka.

”Fin parering Johan! Hugg tillbaks nu!”

Mona höjde sitt trubbiga träsvärd för att hugga mot Gustavs huvud men så fort han höjde sin sköld till försvar ändrade hon blixtsnabbt riktning på hugget. Hennes svärd träffade honom på vaden och fick hans långa och muskulösa kropp att dimpa ner på den hårda grusiga marken.

”Mycket fint!” skrattade Gastar med sin mörka röst.

”Gick det bra Gustav?” frågade Mona.

”Ingen fara! Hjälp mig upp bara”, svarade Gustav medan han tittade upp i hennes blåa ögon. Mona tog tag i hans hand för att dra upp honom. Gustav drog då genast ner henne på marken. Bägge två skrattade högt. Gustav skakade på huvudet så att hans mörka hår slungades fram och tillbaks.

”Iväg till stallet nu”, avbröt Gastar vresigt.

”Kom igen, vi skyndar oss innan han tvingar oss att rengöra stallet”, sa Gustav.

När Mona var på väg till köket för att få i sig lite mat efter att ha tränat ridövningar hela eftermiddagen träffade hon en av pigorna som hon kände.

”Hej unge herr Johan. Vi har storstädat alla rum inför besöket, är det något du behöver få tvättat eller putsat?”

”Besök? Vilket besök?”

”Den världsberömda konstnären och uppfinnaren Leonardo da Vinci kommer ikväll och stannar tills han har målat tavlor av er och resten av riddar Carls familj. Han har fått bra betalt och kommer ända från Italien. Riddar Carl var bestämd med att det var just Leonardo som han ville ha hit. Skynda iväg och tvätta dig. Leonardo brukar umgås med kungar och drottningar, så gör dig prydlig och fin”, skrattade pigan innan hon skyndade iväg.

Kapitel 12

”Sitt rakt! Det finns inget värre än en person som ser ut som ett visset päron.”

Mona satte sig rak i stolen. Leonardo var en snäll gammal man som ständigt hade ett leende på läpparna. Förutom när han målade. Då var han väldigt allvarlig och koncentrerad.

Mona sneglade på honom och var förvånad över hur snabbt penseln dansade över tavelduken. Han var otroligt skicklig.

”Du har ett fantastiskt vackert ansikte, unge Johan. Ofta får vi konstnärer bara måla gamla rika gubbar och tanter. Det är en trevlig omväxling att få ett ungt och spännande ansikte som ditt att måla av. Vill du att jag målar dig med långt eller kort hår?”

”Vad?” utbrast Mona.

”Klänning eller byxa?” frågade Leonardo roat.

”Vad menar du?” frågade hon med oro i rösten.

”Ja, vill du att jag målar dig som pojke eller flicka?”

Mona kände hur hjärtat började slå snabbare och hur hennes händer darrade.

”Du behöver inte oroa dig. Jag kommer inte avslöja dig, men du måste bara berätta hur det kommer sig att en ung och vacker flicka är förklädd till en blivande riddare?” Leonardo hade nu ett stort leende i sitt skäggiga ansikte.

Leonardo trodde inte sina öron när han fick höra Monas berättelse. Han blev ledsen och chockad av hennes historia, och fick torka bort mer än en tår ur ögonen medan hon berättade.

”Jag är så ledsen kära Mona. Vilket tragiskt liv du har haft. Jag förstår att du vill avslöja riddar Artex och få rättvisa. Men inser du hur svårt det kommer vara?”

”Artex är berömd för sitt mod och sin styrka. Ska du besegra honom i strid kommer du att behöva ett mirakel”, sa Leonardo.

”Jag kanske kan ge dig ett sådant mirakel”, avslutade han med ett lurigt och hemlighetsfullt leende.

”Hur kan en gammal konstnär hjälpa mig?” frågade Mona nyfiket.

”Vänta bara så får du se”, sa han med en glimt i ögat. ”Men min hjälp är inte gratis, vill du ha min hjälp så får du låta mig måla av dig som kvinna, ett litet minne som jag kan ha med mig hem till Italien.”

”Det kan du få, bara du inte avslöjar att kvinnan föreställer mig.”

”Har du något mellannamn Mona?”

”Ja, Lisa.”

”Då ska jag inte kalla tavlan för Mona Sverkersdotter, utan för Mona Lisa.”

Mona log lite mystiskt när hon tänkte på tavlan som skulle målas.

Kapitel 13

En månad efter att Leonardo åkt hem till Italien med tavlan som han kallade för Mona Lisa, blev Mona och Gustav kallade till Gastar.

De stod rakt och stilla medan Gastar gick runt dem med händerna bakom ryggen och med en bister min i ansiktet.

”Vad har vi gjort nu då?” tänkte Mona oroligt.

”När ni två började er träning för sju år sedan var jag inte säker på att ni skulle klara hela träningen. Men idag så är jag riktigt stolt över er båda. Ni två är de bästa elever jag någonsin har tränat. Johan, jag har nog aldrig tidigare mött någon som är lika orädd och envis i strid som du. Du vägrar att ge upp och fruktar inte någon. Gustav, min son, du är stark och modig som ingen annan. Jag har inget mer att lära er. Ni är färdigtränade. Ni har gått från små rädda kycklingar till stora starka tuppar. Det är dags för er att dubbas till riddare. Jag har sagt det till riddar Carl och han har sänt bud till kungen att komma. Jag hoppas ni förstår vilken ära det är att bli dubbade av kungen själv?”

Både Mona och Gustav nickade med stora leenden i ansiktet.

”När far?” frågade Gustav.

”Nästa vecka. Då kommer kungen och några av hans närmaste män.”

”Kommer riddar Artex?” frågade Mona nyfiket.

”Ja det gör han.”

”Äntligen är det dags! Nu skall jag få min hämnd på Artex
och rättvisa ska skipas”, tänkte Mona när hon gick därifrån.

Kapitel 14

Mona var nervös och orolig inför dubbningen. Hon hade spenderat natten med att be på fastande mage, efter att hon tagit ett hett bad och tvättat sig ren. Hon klädde sig i vita nytvättade kläder som var tunna och som satt löst. Hon kände sig inte trött, trots att hon inte sovit någonting alls.

Hon mötte Gustav utanför den stora salen.

”Redo?” frågade han med ett leende.

”Ja. Jag ser fram emot att bli riddare, men jag är lite nervös.”

”Oroa dig inte. Ceremonin tar inte allt för lång tid och sedan blir det en stor fest.”

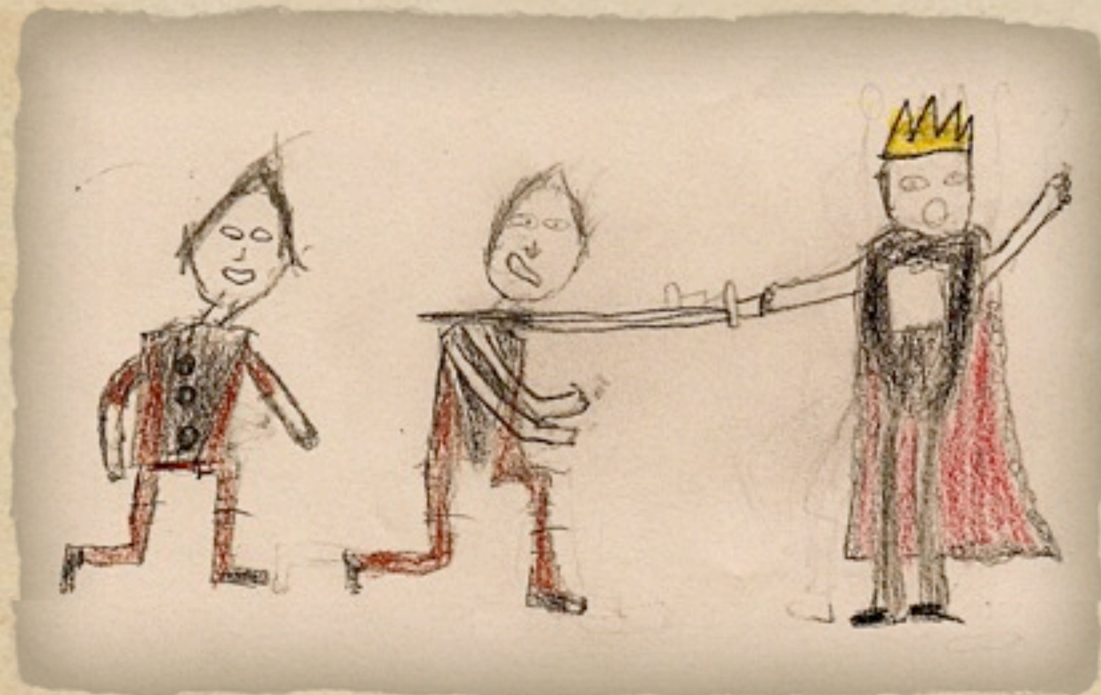
Mona nickade. Gick allting som hon tänkt sig så skulle det inte bli så mycket till fest.

Gustav slog upp de tunga ekdörrarna och de klev in i salen. En lång röd matta hade lagts ut som ledde fram till andra sidan salen. Där stod kungen och väntade med sitt guldsvärd i handen. Han stod rak i ryggen och hade en röd mantel med vit päls på sig. På huvudet hade han en stor guldkrona. En bit ifrån satt Artex, Carl Ragnarsson, Gastar och några av både kungens och riddar Carls riddare.

Mona och Gustav gick med säkra steg fram till kungen, där de gick ner på knä.

”Välkomna blivande riddare!” sa kungen. ”Vi har samlats här för att ta emot er i riddarnas ärorika brödraskap. Ni har kämpat länge och har nu visat er värdiga att bli riddare. Livet som riddare kräver av en att man alltid är rättvis, beskyddar de oskyldiga, är modig och försvarar sitt land och sitt folk mot fiender. Svär ni att upprätthålla dessa principer, så länge ni lever?”

”Ja, jag svär att alltid leva som det förväntas av en riddare”, sa Gustav och Mona samtidigt.

Kungen tog sitt svärd och vidrörde först Gustav och sedan Mona på axlarna och huvudet med det.

”Härmed dubbar jag dig, Gustav Gastarsson, till riddare, och härmed dubbar jag dig, Johan Ragnarsson, till riddare”, nästan sjöng kungen.

”Nej, inte Ragnarsson, utan Sverkersson!” avbröt Mona.

Kungen såg lite förvånad ut och höjde på ögonbrynen.

”Sverkersson”, envisades Mona.

Kungen tvekade lite först men fortsatte:

”Härmed dubbar jag dig, Johan Sverkersson, till riddare. Res er upp nu bägge två”, fortsatte kungen.

När de ställt sig upp höjde kungen rösten så att alla i salen skulle kunna höra honom.

”Nu välkomnar vi Gustav Gastarsson och Johan Sverkersson till vårt brödraskap!”

”Va! Sverkersson!? Lögn!” utbrast Artex så fort han hörde kungen. ”Lögn är det!”

Kapitel 15

”Påstår du att jag, din kung ljuger? Hur vågar du Artex?!” frågade kungen med en hård och arg röst.

”Nej, förlåt ers majestät, ni missförstod mig. Jag menar att det är pojken som ljuger. Hur kan han påstå att han heter Sverkersson när vi alla vet att hela den stackars familjen omkom i en olycklig brand?”

”Du ljuger, Artex! Ditt fega kräk! Det var du och dina soldater som dödade min familj. Det var ingen olycka. Jag såg er!” sa Mona med hård röst och stirrade på Artex.

”Kallar du mig feg och mördare?” skrek Artex, och drog sitt svärd.

”Stopp!” ropade kungen. ”Ner med svärdet Artex. Eftersom ni båda hävdar att den andre ljuger och anklagar varandra för bedrägeri, så finns det bara ett sätt att avgöra vem som har rätt, och vem som är lögnare. En duell mellan er två är det enda sättet om inte någon av er vill erkänna.”

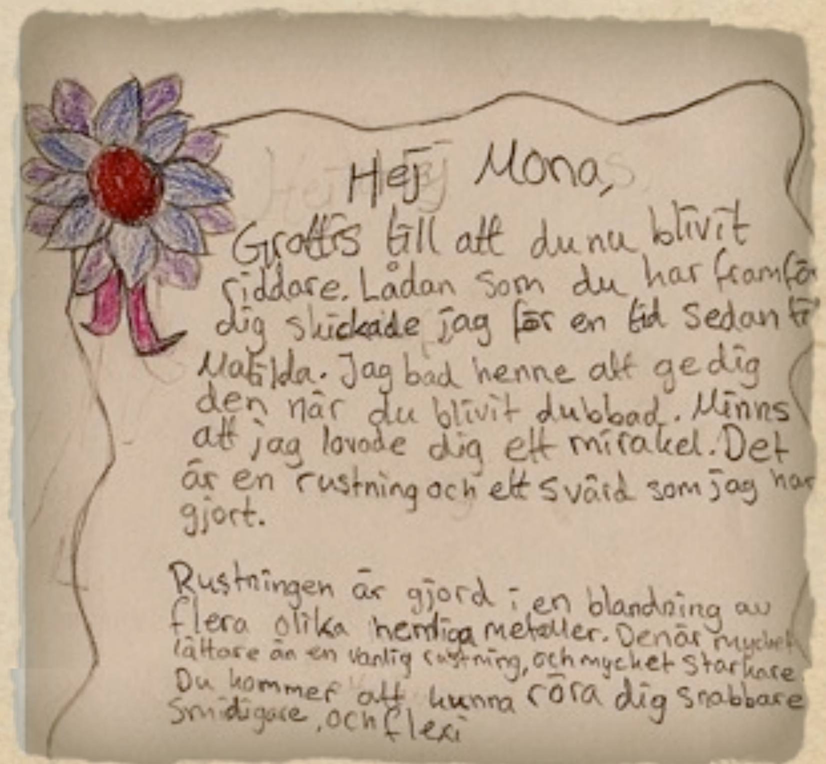
”Jag talar sanning, ers höghet, och strider gärna mot den här bondtölpen för att visa att jag har rätt”, sa Artex

”Jag strider gärna mot den usla lögnaren och mördaren”, sa Mona och stirrade hårt på Artex.

"I morgon när tuppen gal så möts ni i full rustning, i en kamp på liv och död. Lycka till bägge två! Ni har ett dygn på er att förbereda er", sa kungen.

Mona kunde inte tro sina ögon när hon kom in till sitt rum. Miraklet som Leonardo lovat väntade på henne i en låda tillsammans med ett brev från honom. Mona fick ett stort leende på läpparna när hon läste brevet.

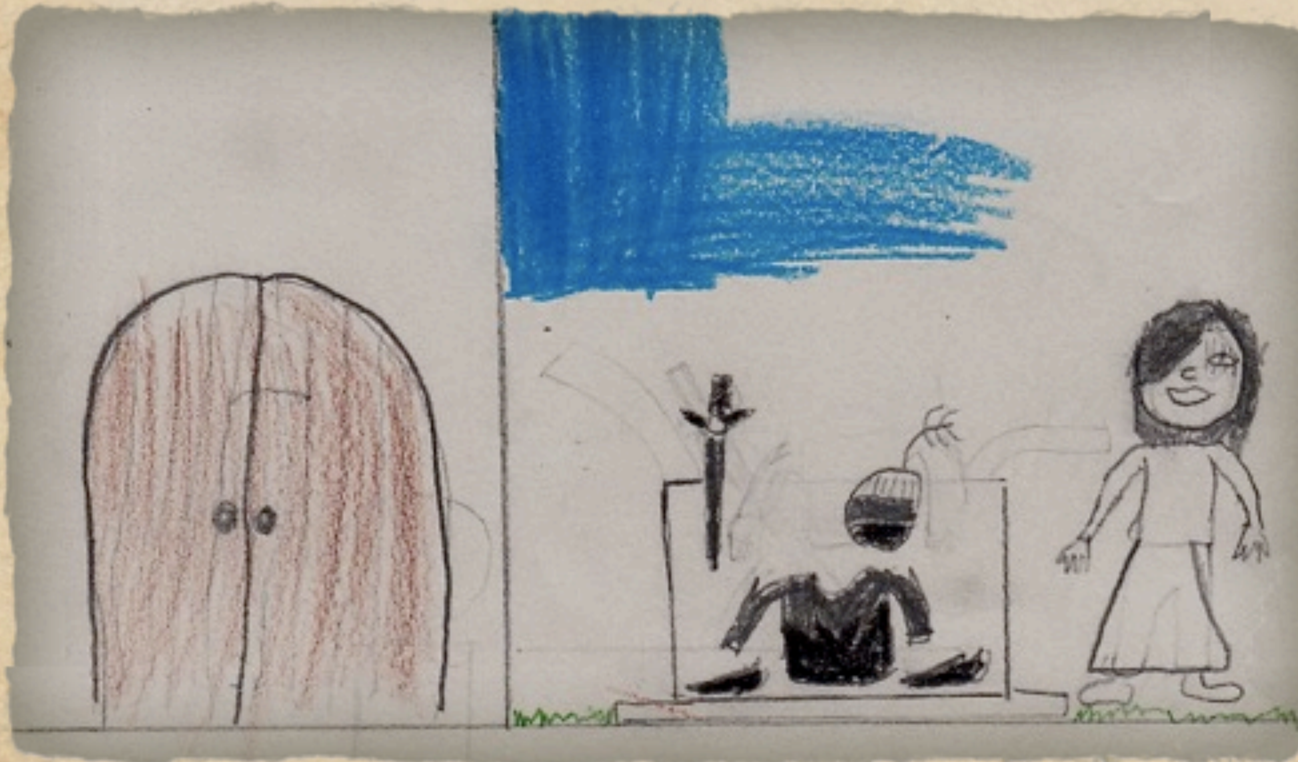
"Kära Mona. Grattis till att du nu blivit riddare. Lådan som du har framför dig skickade jag för en tid sedan till Matilda. Jag bad henne att ge dig den när du blivit dubbad. Minns du att jag lovade dig ett mirakel som kunde hjälpa dig? I lådan finns miraklet. Det är en rustning och ett svärd som jag har gjort. Rustningen är gjord av en blandning av flera olika metaller. Den är mycket lättare än en vanlig rustning och mycket starkare. Du kommer att kunna röra dig snabbare, smidigare och flexiblare. På så sätt kommer du att bli mycket svårare att träffa.

Hej Mona,
Grattis till att du nu blivit riddare. Lådan som du har framför dig skickade jag för en tid sedan till Matilda. Jag bad henne att ge dig den när du blivit dubbad. Minns att jag lovade dig ett mirakel. Det är en rustning och ett svärd som jag har gjort.

Rustningen är gjord i en blandning av flera olika hemliga metaller. Den är mycket lättare än en vanlig rustning, och mycket starkare. Du kommer att kunna röra dig snabbare, smidigare, och flexi

Svärdet är gjort i samma metaller, men är doppat i magnesiumpulver. Minsta gnista kommer att få svärdet att lysa med ett starkt vitt sken som kommer att blända din motståndare. Hjälmen har ett visir som är gjort i blått glas. Det skyddar dig från att bli bländad. Lycka till Mona.”

”PS Frankrikes kung älskade tavlan så mycket att han köpte den för en kista med guldmynt.”

Mona log för sig själv och sände en tacksam tanke till Leonardo.

Hon kunde knappt tro sina ögon när hon tog tag i svärdet och rustningen. De var de finaste gåvorna hon någonsin fått.

Hon la sig ner i sängen och stirrade upp i taket. Tankarna snurrade runt i huvudet på henne.

Hon kände oro inför morgondagen. Fastän hon såg fram emot att få möta Artex så var hon lite nervös.

Innan hon somnade så hade hon bestämt att nästa morgon skulle hon kämpa modigt och besegra sin största fiende.

Kapitel 16

Mona klev ut på borggården i full rustning och med svärd och sköld. De flesta människorna från borgen hade samlats där för att se kampen mellan Artex och Mona. De stod i en stor ring runt borggården. Kungen och flera av riddarna satt ner på stolar. Mitt i ringen stod Artex i en svart rustning och väntade på Mona.

Plötslig började varenda piga, kock, smed och stallpojke att hurra och skrika för full hals.

”Johan! Johan! Johan!” skrek hela publiken. Hon kände hur hjärtat slog i bröstet när hon klev fram mot Artex.

Kungen ställde sig upp och höjde armen. Folksamlingen tystnade omedelbart.

”Vi har samlats här idag för att beskåda kampen mellan riddar Artex och riddar Johan. Förloraren kommer att stämplas som lögnare, bli fråntagen sitt riddarskap och hans namn kommer att leva kvar i skam. Låt kampen börja och må den bäste riddaren vinna”! sa kungen med hög röst.

Artex började cirkla runt Mona. Hon följde varje rörelse med spänd blick.

Helt plötsligt svingade Artex sitt svärd med en fruktansvärd kraft mot Monas axel. Hon lyfte sin sköld till försvar och kände hur hon nästan slogs omkull av slaget. Han lät henne inte riktigt hämta sig utan han högg gång på gång allt vad han orkade och försökte avgöra striden så snabbt som möjligt. Mona hade fullt upp med att försvara sig och kände hur hon tappade kraft.

Artex slängde iväg sin sköld och fattade sitt svärd med bägge händerna för att få mer kraft i sina hugg. Han höjde sitt svärd och riktade ett hugg mot Monas huvud. När hon höjde skölden till försvar bromsade han upp hugget och vände det snabbt så det träffade henne ovanför midjan istället.

Det kändes som en häst hade sparkat henne i sidan och hon föll hårt ner på marken av kraften i slaget och tappade skölden. Hon låg på rygg och kände hur det snurrade till i huvudet.

Försiktigt kände hon efter där hugget träffat men blev alldeles förvånad när hon märkte att rustningen hållit och Artex svärd inte hade lyckats tränga igenom. Hon tackade Leonardo varmt i sitt hjärta.Artex ställde sig bredbent ovanför henne och höjde svärdet för ett sista avgörande hugg.

”Dö din bondtölp! Dö!” skrek han för fulla lungor.

Mona höjde sitt svärd för att parera hans hugg, samtidigt som hon sa:”Du först din skit!”

Hugget träffade Monas svärd med en kraft som fick det att vibrera i hela hennes arm. Det gnistrade till där svärden möttes och gnistorna tände eld på magnesiumet. Monas svärd lyste plötsligt av ett bländande starkt vitt sken. Artex tappade sitt svärd och tog sig för ögonen medan han stapplade baklänges.

”Jag är blind!” ”Trolldom!” skrek Artex.

Mona reste sig smidigt upp och sprang mot sin fiende. Hon svingade sitt svärd så att det träffade honom med full kraft över ena benet. Artex ben lyfte från marken och han slog ner tungt i marken med ryggen först.

Mona tryckte sitt svärd mot hans hals och andades kraftigt av trötthet. Hon tvekade, skulle hon döda honom? Skulle hon äntligen hämnas sin familj? Det var knäpptyst runt hela borggården. Alla höll andan och väntade på vad som skulle ske.

”Stopp, jag erkänner! Jag dödade riddar Sverker och hans familj! Nåd, döda mig inte!” skrek Artex med skräckslagen röst.

Ett viskande spred sig bland alla som stod runt omkring. Mona lyfte svärdet och högg ner det i sanden så att det nästan nuddade Artex öra.

”Jag är inte en feg mördare som du! Res dig upp och försvinn härifrån. Lev resten av ditt liv i skam”, sa Mona tyst.

Artex reste sig upp och började springa ut från borgen. Många rusade efter honom och kastade sten medan de flesta andra sprang fram till Mona och lyfte upp henne och jublade. Mona var trött men hon kände stor lycka och stolthet i sitt hjärta. Hon hade ett stort leende på läpparna när hon bars på folkmassans axlar. Kungen och de flesta riddarna stod och applåderade hennes seger.

Kapitel 17

Samma kväll avslöjade Mona för kungen att hon var en flicka. Kungen funderade länge men lät Mona slutligen fortsätta att vara riddare.

Hennes nya namn blev riddar Mona.

Riddar Mona och riddar Gustav kunde inte dölja sin kärlek för varandra och till slut så gifte de sig.

Kungen lät bygga upp Monas föräldrars borg på nytt och gav den till det nygifta paret i bröllopsgåva.

Där levde de lyckliga tillsammans i alla sina dagar.

En bok av skriven och illustrerad av

Abdi	Amira	Anis
Ayten	Azam	Dani
Fatma	Ilyas	Laura
Naima	Najib	Namla
Nathan	Ronya	Salma
Samet	Sanna	

tillsammans med lärarna

Aho Alp

Sven-Erik Bengtsson

tack till

Ewa